

DE WERELDZIEL

Discussiebijeenkomst 20 juni 1966 Den Haag

De wereldziel is de levende kern van de aarde. Alle planeten en sterren hebben een eigen bewustzijn. Zij hebben een eigen vermogen tot onderlinge communicatie. U zoudt dat straling noemen. Daarnaast hebben ze het vermogen ten dele in hun eigen lichaam in te grijpen.

De belichaming is, zoals u zult begrijpen, hoofdzakelijk de gloeiende kern en datgene, waarop u leeft, is in feite de huid.

Wij spreken niet van een wereldgeest, maar van een wereldziel, omdat het wezen zelve in een zo grote harmonie met de hogere waarden leeft, dat geest eigenlijk een term is die ietwat denigrerend zou zijn. Zij hebben natuurlijk wel waarden, die wij met de menselijke geest kunnen vergelijken. Dit zijn functies of voertuigen van de wereld en deze kennen wij dan als de wereldgeest, de heerser der wereld en de heerser van de geesten der wereld. De laatsten zal ik hoogstens terloops aanstippen, daar het ons in de eerste plaats gaat om de achtergrond van de bezielde wereld zelf.

De kern van het leven is een vorm van energie, die echter niet omschrijfbaar is in de algemeen gekende termen en daarom zou men kunnen zeggen: de uiting van de wereldziel is in feite een reactie, waardoor bepaalde processen tot stand komen. Haarzelf te definiëren is praktisch onmogelijk.

Als deze wereldziel in de aarde leeft, zal het duidelijk zijn dat zij, zoals elke ziel en elke geest, een uitstraling of aura heeft, die buiten het concrete lichaam om bestaat. We zouden kunnen zeggen, dat de aura van de aarde gaat tot 1500 à 1600 km. boven het aardoppervlak. Daarboven is er nog wel enige uitstraling, maar die is van minder belang. In die aura zullen alle aanwezige krachten, gedachten en werkingen door de wereldziel worden aanvoeld. Daar kleine waarden, zoals het denken van één mens, voor de wereldziel te miniem zijn, blijven die onder wat men de bewustzijnsgrens zou kunnen noemen. Zodra echter een groter aantal mensen (ik denk hier aan tenminste duizenden en tienduizenden) gezamenlijk één en hetzelfde gedachtebeeld hebben, dan ontstaat er een beïnvloeding van de wereldziel.

De mens op zijn beurt is niet in staat de uitstraling van de wereldziel bewust te ontvangen. Hij wordt weliswaar door de aura en de daarin heersende stemmingen evenals door de communicatieverschijnselen tussen de aarde en andere planeten of sterren beïnvloed, maar hij voelt dit niet als zodanig aan. Het is een verandering, die zijn totale milieu betreft en die door de algehele verandering en het betrekkelijk lange tijdsverloop, dat daarvoor bestaat door hem niet wordt opgemerkt.

De invloed van de wereldziel op de mens kan worden omschreven als:

1. Een wijziging en een beïnvloeding van het gehele menselijke milieu;
2. Een beïnvloeding van het bovenbewustzijn van de mens;

3. Een vooral bij communicatie optredend sterk wijzigen van de spanningen (vooral de zenuwspanningen) en enkele geestelijke en astrale mogelijkheden van de mens.

Wat is de kern van het leven van de wereldziel, als we dit van een menselijk standpunt bezien?

In de eerste plaats is daar haar groeiproces. Zoals een mens in zijn leven iets presteert, zo presteert ook een wereldziel. Haar prestatie is niet af te meten aan datgene, wat er op de aarde zelf gebeurt, maar bestaat voor haar in de wisselwerking met alle andere hemellichamen, waarmee ze contact heeft. Wat voor een mens arbeid zou zijn, is voor de aarde, evenals voor de andere hemellichamen, het tot stand brengen van bepaalde uitstralingen en daardoor het beïnvloeden van de condities in het heelal.

Als wereldziel heeft zij natuurlijk een binding met de zon. De zon is niet te beschouwen als de vader of de moeder van de planeten, maar zij moet worden gezien als een kracht, die veel intenser leeft. De lichamelijke omzettingsprocessen zijn veel groter, de stralingscapaciteit is veel groter en de mededelingen van de zon kunnen dus een veel groter terrein bestrijken; daardoor kunnen van een veel grotere afstand berichten worden ontvangen dan dit voor een planeet mogelijk is.

Krachtens deze grotere intensiteit en het domineren van de straling (het mededelingssysteem), zal de zon bepalend zijn voor datgene, wat de aarde en de andere planeten kunnen doen. De wereldziel is dus in haar vermogen en werking wel degelijk gelimiteerd; en een deel van dit gelimiteerd-zijn komt voort uit de zon. Gezien het feit dat de zon de grootste mogelijkheid heeft tot beïnvloeding van de ruimte kan worden gesteld, dat een planeet niet onmiddellijk in de ruimte zal werken, maar dat ze dit doet via de zon, zodat de werkingen der planeten, voor zover ze het Al betreffen, over het algemeen een composiet zijn, die door de zon wordt uitgestraald.

Nu is het vanuit een menselijk standpunt natuurlijk veel belangrijker te weten hoe die wereldziel reageert en wat haar eigenschappen zijn.

De aarde behoort niet tot de hoogste bewuste planeten. Evenmin behoort ze tot de meest chaotische. In menselijke termen zou ik zeggen: De aarde is nog net niet gegoede middenstand. Er is dus geen sprake van adel. De aarde is betrekkelijk oud. Haar leeftijd zou - vergeleken bij de mogelijkheden van planeten - kunnen worden geschat op rond 30 jaar. Haar karakter heeft zich ontwikkeld uit een zeer sterk chaotisch werken via een aantal primitieve experimenten tot een langzaam groeiende samenwerking met de zon (hierdoor is leven ontstaan) en is nu gekomen op een peil, waardoor de belichaming (en die houdt voor de aarde of voor de wereldziel dus ook de mensheid en al het andere leven in) bepalend wordt voor haar acties. Als er onder de mensen een zekere onrust gaat heersen, dan zal de wereldziel dit voelen als een irritatie. En aangezien haar tijdsgevoel op een heel andere schaal ligt dan dat van de mens, moet een dergelijke irritatie een langere tijd duren. Een relletje in Amsterdam betekent voor de wereldziel niets. Voordat zij het heeft geconstateerd, is het alweer voorbij. Maar indien een bepaalde

mentaliteit, die voor haar irritant is, ongeveer 2½ jaar bestaat, dan moet worden verwacht, dat die irritatie wordt opgemerkt en dat erop wordt gereageerd.

Met deze reactie moet u verder eraan denken, dat het leven op zichzelf eigenlijk onbelangrijk is. De heren scheren zich b.v. en de dames plukken de wenkbrauwen; en ze denken er helemaal niet aan, dat die cellen zichzelf misschien erg belangrijk zouden vinden als ze voldoende bewustzijn hadden. Als er wat mensen worden vernietigd, dan is dat voor de aarde doodgewoon het uitdrukken van een puistje of het wegscheren van bepaalde hinderlijke of ontsierende uitwassen. U moet dus goed begrijpen dat de wereldziel wel de mens beïnvloedt, maar de mens als eenling eigenlijk helemaal niet eens beseft. Voor haar is het totaal van de mensheid wel een probleem. Want die mensheid denkt. Zij reageert, zij leeft. En zij doet dit niet, zoals u misschien zou denken in de vorm van parasieten op het lichaam van de aarde, maar als een deel van het lichaam van de aarde.

U weet zelf, dat als er bij u het een of ander aan de hand is, u dan kippenvel krijgt of uw haren rijzen te berge. Voor de aarde zijn de reacties en de algehele ontwikkeling van de mensheid daarmee vergelijkbaar. Er gebeurt iets, er verandert iets. Zij reageert daarop, zoals u tegen het kippenvel misschien iets doet of probeert u weer te beheersen. Daar zij dit proces van gezondmaking eigenlijk alleen kan volbrengen door zichzelf te projecteren, ontstaan er op aarde wezens, die representanten kunnen zijn van de wereldziel.

De werking daarvan is misschien moeilijk te verklaren. Maar als u even denkt aan de witte bloedlichaampjes in het menselijk lichaam, dan kunt u zich voorstellen dat deze de defecte delen aanvallen, vernietigen, a.h.w. opeten; en dat zij aan de andere kant storingen van buiten voorkomen en afweren. De witte bloedlichaampjes hebben dus een zekere harmoniserende werking op de bloedsomloop. Zo kan men zeggen, dat de projecties van de wereldziel op aarde een harmoniserende werking hebben. Daarbij wordt die werking dus niet alleen op het heil van de mensheid gericht (dat denkt de mens misschien), maar zij wordt gericht op het opheffen van irritaties, hindernissen en ergernissen. Daarbij zullen vooral storingen van meer astrale aard en van levenskracht voor de aarde meer merkbaar zijn dan zuiver stoffelijke veranderingen. Haar belichaming is zo massaal t.o.v. alles wat mensen kunnen zijn en wat zij betekenen, dat het ten ondergaan van een stad als b.v. New York of Londen voor haar niet veel meer is dan voor u een krasje bij het scheren of misschien een haartje, dat moet worden uitgetrokken.

De gedachte van de mens kan een zekere energie ontwikkelen, die dan in de aura werkt. Zoals wij in de menselijke aura kunnen zien, dat zieke delen van het lichaam zich kenbaar maken als donkere vlekken. Als wij zien dat zenuwspanningen zich op bepaalde punten in de aura aftekenen als vlammen, dan kunt u zich misschien voorstellen dat dit geestelijk gemakkelijk waarneembaar is en dat wij vaak aan de aura of aan het astraal gemakkelijker kunnen constateren wat er eigenlijk gaande is dan aan het lichaam zelf.

Zo is het ook voor de wereldziel. Zij constateert dus hoofdzakelijk aan de hand van de menselijke gedachten. Haar reactie zal dan ook, voor zover dat het menselijk denken en leven betreft, primair gericht zijn op een gedachtebeeld (de mentaliteit) en secundair op de stoffelijke omstandigheden.

Nu weet u allen, dat de aarde soms heel eigenaardige reacties heeft. Ze kan reageren met stormen (dus atmosferische storingen), maar evengoed met vulkanische werkingen, aardbevingen, aardverschuivingen en zelfs met mutaties, vooral van lagere levensvormen. Deze reactie is dus een afweermechanisme. Datgene, wat gunstig, wat goed is, dat laat de wereldziel met rust, dat is voldoende harmonisch met haar. Deze mensen en wezens, die die harmonie bereiken, zijn via de zon eigenlijk ook in communicatie met het Al. Ze zullen dat niet helemaal begrijpen; de concepten zijn te groot en de werkingen gaan over een te grote spanne tijds, maar we moeten toch wel aannemen, dat de mens die harmonisch is wordt beschermd.

De wereldziel beschermt niet bewust, maar zij behoudt alles wat harmonisch is. Zij stoort en vernietigt eventueel alles wat niet harmonisch is.

In de astrale wereld zal de eigenschap van de aarde vaak vorm en gestalte aannemen. Wanneer wij horen van schrikvormen in de astrale sfeer, dan denken we in de eerste plaats aan dat wat de mensen maken. Maar het materiaal (de fijne materie) behoort hier in de omgeving van de aarde tot het invloedsbereik van de wereldziel. Eigenschappen, die niet in de wereldziel aanwezig zijn, kunnen rond de aarde dus niet optreden als schrikvormen e.d. Deze limitering bepaalt weer de groei van de mens. Voor de mens is het aantal mogelijkheden, vooral perceptiemogelijkheden, beperkt. Hij zal dus altijd leven binnen het geestelijk milieu van de aarde.

Hiermede hebben we iets geconstateerd, dat misschien wel van belang is. Want wanneer ik als mens op aarde vertoef of ik leef in een sfeer, die nog enigszins aardgebonden is, dan zal ik alleen kunnen bereiken, verwerven en begrijpen wat in de wereldziel aanwezig is. Dit is een beperking. De bewustwording van de mens is dan ook - al beseft hij dit meestal niet - ergens op de wereldziel gericht.

In de oudheid kende men dit in verschillende vormen: de grote Moederverering, de verschillende aardgoden en -godinnen als b.v. Gaea. Later ontdekken wij dat het Godsbegrip zelf aards wordt georiënteerd en het is opvallend, dat de moeder van Jezus, de maagd Maria, heel vaak wordt vereerd staande op de aarde en daarmee kennelijk als een uiting van die aarde, een beheersing van de aarde: een soort wereldziel.

De wereldziel wordt door de mens altijd vrouwelijk uitgebeeld. Waarschijnlijk omdat zij - vanuit menselijk standpunt - nogal grillig pleegt te zijn. De uitbeelding in een vrouwelijk element heeft natuurlijk te maken met de voortbrenging. Men beseft daarbij niet, dat de aarde zelf niet voortbrengt, zoals een lichaam; zij creëert niet, zij reflecteert. Zij geeft dus denkbeelden; en ten laatste scheidt zij bewustwordings- en inwijdingswegen.

In dit verband is het misschien aardig op te merken, dat de Witte Broederschap, die zo vaak voor uitstortingen van licht pleegt bijeen te

komen, deze communicatie altijd verkrijgt in harmonie met de wereldziel en via de zonnegeest. Niet de zonnieziel maar de zonnegéest, dus de bewuste uiting van de zon. De Broederschap kan dus ook in haar werken (ofschoon dit op zeer hoog geestelijk peil pleegt te staan) in haar zuiver stoffelijke acties, alleen datgene tot stand brengen wat in de wereldziel aanwezig is.

Ik meen daarmee ook weer iets belangrijks te hebben gezegd. Daar we de limitering nu kennen en tevens het feit, dat het milieu door de wereldziel wordt bepaald, moeten wij nu proberen de geschiedenis van de aarde te begrijpen. Dan kunnen we een vergelijking maken:

Wat voor u ongeveer 15 à 20 sec. is, zal voor de aarde (ofschoon niet lineair, dus niet volledig gelijkblijvend) een tijd van ongeveer 7 à 8 eeuwen kunnen vertegenwoordigen. Wat voor u een dag is, kan voor de aarde in een periode van globaal 23.000 jaar worden gerepresenteerd. Wat voor u een dag is, is dus een tijdperk dat de mens eigenlijk al niet meer kan overzien; en een jaar voor u heeft een nog veel langere duur. De indeling daarvan is natuurlijk niet te vergelijken met de jaarindeling, de kalenderindeling die u kent. De perioden geven echter wel aan hoe de aarde ongeveer kan reageren.

Wanneer u bliksemsnel reageert, dan doet u dat in tenminste 1/5, mogelijk zelfs in 1/10 seconde. Reacties in 1/100 sec. zijn voor een mens haast niet denkbaar. Wij mogen aannemen, dat het reactievermogen van de aarde iets groter is dan dat van de mens; maar zelfs dan zal een reactie van 1/5 of 1/10 sec een aantal jaren vergen. Hierdoor ontstaat er voor de mens een gunstige vertragingfactor, want hij heeft vaak de kans zelfstandig een ontwikkeling te bevorderen en soms zelfs te completeren, voordat een ingrijpen, een reageren van de aarde kan worden verwacht. Dit bepaalt de vrije wil van de mens ten aanzien van de aarde.

Hoe dit alles in de historie te zien is, zal misschien wat moeilijker uit te leggen zijn. De aarde spéélt in het begin. In dit spelen is zij dus niet in staat tot afzonderlijke functies. Het is gewoon een spartelen, het is chaotisch. Als dit chaotische wordt tot een erkennen van de delen van eigen wezen, zoals we dat bij zeer jonge kinderen zien, dan ontstaat de aardkorst en daarmee de aardatmosfeer eigenlijk pas goed. Als de eerste communicatie met buiten optreedt, hebben we het eerste contact, bewuste contact, met de zon. Deze contacten worden enkele malen herhaald. Er ontstaat dan leven: eerst half-eiwitten, dan eencelligen, enz. Dit zijn dus enkele levensjaren van de aarde.

Dan begint zij te leren. Haar leren is in de eerste plaats een contact hebben met anderen. Hierin spelen dus oudere planeten en de zon een grote rol. Deze geven haar de mogelijkheid het eigen wezen te formeren. In deze formatie wordt dan een zekere zintuiglijkheid bereikt; er ontstaan delen van de wereldziel, die optreden als helpers en geleiders voor de verschillende soorten. Zij moeten niet worden gezien als rassengeesten, dat is weer iets anders, maar zij kunnen worden vergeleken met de klierwerking in het menselijk lichaam, waardoor bepaalde functies kunnen worden gestimuleerd en eventueel geremd. Binnen het kader van deze functies zijn de rassengeesten, de soortgeesten, kortom allen die aan vorming en opbouw meewerken dan weer gebonden. Zij hebben een zelfstandig bewustzijn. Zij zijn - gezien hun acties - onderworpen aan een bepaalde uiting van de

wereldziel, maar kunnen vaak ook hier ingrijpen, zonder dat de wereldziel kan reageren. De tijds waarde is n.l. voor een rassengeest weer iets anders dan voor de wereldziel.

Dan moeten we ons hier gaan afvragen: Wat kunnen wij ermee doen? Of: Wat kunnen wij daarvan gebruiken?

De wereldziel is dus een sfeer, een stemming. Aangezien deze stemming over het algemeen 5 minuten kan aanhouden, moeten wij zeggen: Er bestaat altijd, gedurende een periode, die we dan maar op 500 à 800 jaar stellen, misschien eenmaal op 300 jaar een vaste tendens. Deze tendens stimuleert het menselijk denken en het menselijk werken in een bepaalde richting. Het erkennen van deze tendens is dus belangrijk. Blijkt een bepaalde tendens ongeveer 300 jaar te bestaan, dan is het tijd eens na te gaan, of er misschien iets anders op komst is. De veranderingen n.l., ofschoon voor de mens zich geleidelijk in jaren voltrekkende, zijn vanuit het standpunt van de wereldziel beschouwd betrekkelijk plotseling; en zo'n plotselinge verandering betekent dat de mogelijkheden op aarde veranderen. We moeten dus zeggen:

Aanpassing aan de eigen teneur van de wereldziel is voor de mens van het grootste belang, aangezien hij door harmonisch met haar te streven niet slechts grotere zekerheid in het leven bereikt, maar daarnaast ook veel gemakkelijker tot resultaten komt.

Dan moeten we in de tweede plaats begrijpen, dat de wereldziel praat. Wat een woord is voor een mens, dat is een communicatie voor de aarde. Maar aangezien een menselijk woord is opgebouwd uit vele verschillende trillingen, zult u misschien kunnen aannemen, dat de communicatie van de aarde uitgaande eveneens is opgebouwd uit verschillende trillingen.

Indien zij van de aarde uitgaat, spreken wij van aard-cycli. Als de tendensen inkomen, dan spreken wij - gezien de kosmische waarden die ze meestal bezitten - van stralingen.

Om deze stralingen gemakkelijk te definiëren geven wij ze een bepaalde kleur, wat in de eerste plaats bevorderlijk is voor het begrip van de mens; en in de tweede plaats duidelijk maakt dat er in die communicatie dus ook harmonieën met bepaalde soorten van leven (levende wezens), kortom, bepaalde impulsen zullen optreden. De aarde reageert op het woord; dus op het complexe geheel. De mens reageert op elke vibratie daarvan afzonderlijk.

Wanneer de aarde goed luistert, dan is er in zo'n periode een betrekkelijke stilstand in de aard-cycli (zij komen niet zo sterk tot uiting), maar wij zien dat de stralingen uit de kosmos domineren. Er zijn dan voor de mens zeer snelle en grote wijzigingen te verwachten: stemmingen slaan van de ene dag op de andere om; wat vandaag een resultaat geeft, blijkt morgen niet meer mogelijk of een volkomen tegengesteld resultaat te geven. Het is goed daaraan te denken. Dus: wanneer de aarde luistert: kosmische invloeden. Wanneer de aarde spreekt: sterke aardritmen.

Als men dit in astrologische termen wil uitdrukken, kan men zeggen: Wanneer de aarde in haar eigen teken staat (het teken waarin ze in het begin heeft gestaan), dan zal zij rustig zijn; haar ritmen overheersen. Zij komt hierdoor tot het uitstralen van waarden naar buiten toe. Op het ogenblik, dat

zij luistert, zal ze zelf zeer actief zijn. De beïnvloeding en haar reacties daarop veroorzaken snelle veranderingen op de aarde zelf. We zien b.v. mutaties optreden; we merken bij de mensen snelle veranderingen van cultuur, van denken. Zolang dit het geval is, is er geen regelmatig ritme te geven, tenzij wij eerst weten wat het woord is dat tot de aarde wordt gesproken.

Elk van de zon komend woord is voor de aarde bepalend voor levenskracht. De vitaliteit van de mensen van de aarde zou men dus van menselijk standpunt kunnen aflezen uit de communicatie met de zon zelf. De meer geestelijke elementen en vele emotionele waarden komen echter van buiten af. Wij zeggen over het algemeen:

Stoffelijk emotionele waarden worden bepaald door de communicatie met planeten. De meer mystieke en meer verborgen beïnvloedingen komen van andere sterren en worden ook vaak door de zon naar de aarde gereflecteerd, zodat daarbij ook een zonnewerking te pas komt.

Ik geef hier even een praktische samenvatting:

1. De tijd, waarin u leeft, wordt bepaald door het feit, of de aarde spreekt of luistert.
2. De levenskracht, die u kent, wordt niet alleen door de wereldziel bepaald, maar voornamelijk door de inwerking van de zon op de wereldziel en omgekeerd. Uw eigen mogelijkheid tot reageren is het snel en overlegd handelen.
3. Elke "planning", die meer dan 5 jaar vergt, zal een even lang denken inhouden, dat de aarde zelf daarop kan reageren. Alle plannen, die in een korte periode worden gemaakt, zullen bij de wereldziel praktisch geen reactie wekken.
4. Wanneer grote krachten van buiten de aarde spreken, dan spreken wij van kosmische stralen of kosmische ritmen. Deze beïnvloeden vooral de geestelijke achtergronden van de mens. De zonnestralingen en zonneinvloeden zullen echter direct bepalend zijn voor de stoffelijke reactie van de mens en zullen o.m. ongevallen e.d. bepalen.
5. Indien een bepaalde tendens in het menselijk denken langer dan 2½ jaar bestaat, zal de aarde daarop reageren. Deze reactie kan zuiver materieel zijn en houdt geen rekening met het wel of wee van de mensen. Deze worden niet als zodanig beseft.

Dan kom ik nu tot de afzonderlijke functies van de wereldziel, waarop ik niet te ver zal ingaan.

De functies van de wereldziel zijn in feite personificaties van bepaalde werkingen, die door de wereldziel ontstaan. Als we uitgaan van de kern, dan hebben we de geest van de wereld.

De geest van de wereld omvat het bewustzijn van het Al dat de wereldziel draagt; dus het totaal van het menselijk denken. Deze geest van de wereld is aftapbaar. Elke mens heeft in zekere mate daaraan deel. Hij leeft in de aura (dus in de geestelijke uitstraling ervan) en kan, indien hij harmonisch is met deze wereldgeest, daaruit alle gegevens, die voor hem noodzakelijk zijn, ontlenen.

In de wereldgeest zelf zijn bepaalde werkingen aan de gang, waardoor zij vaak gelijktijdig voor zeer grote delen van de aarde gelijksoortige impulsen doet ontstaan. Hierbij denk ik aan uitvindingen, technische ontwikkelingen, veranderingen in levensgewoonten en levensstijl.

Alle reacties, die uitgaan van de wereldgeest zijn betrekkelijk snel. Een actie van de wereldgeest is binnen 10 jaar voltooid. Haar invloed op de mens is meestal merkbaar, nadat zij ongeveer een maand aan de gang is. De tussenliggende periode kent voor de mens z.g. knoop- of brandpunten; n.l. die momenten, waarop hij het cumulatief effect van het werken van de wereldgeest kan omzetten in voor hem verstaanbare termen en dan in plaats van het gevoel het weten of het inzicht krijgt.

De wereldgeest heeft verder een betrekkelijk grote invloed op de atmosfeer en kan daarin wijzigingen tot stand brengen. Het is misschien aardig hier te memoreren, dat bepaalde ionisatieverschijnselen in de bovenste lagen van de atmosfeer niet constant zijn, maar eveneens fluctueren, en wel ongeveer gelijk met het ingrijpen van de wereldgeest op de mens. Wij moeten dus aannemen, dat deze ionisatieverschijnselen mede worden veroorzaakt door een geestelijke reactie op omstandigheden van buiten.

Dan hebben wij te maken met de Heer der wereld.

De Heer der wereld zoudt u kunnen omschrijven als datgene, wat het menselijk en het dierlijk element bepaalt; dus datgene, wat een schijnbaar eigen of zelfstandig leven op aarde kan leiden. Hier is het een kwestie van rapport, dat in de eerste plaats enigszins emotioneel is, maar dat in de tweede plaats - en dit is heel belangrijk - vormbeheersend is.

De Heer der wereld kent een vormbeheersing, die zowel voor de structuur van volkeren als voor de structuur van lichamen geldt. Ofschoon andere factoren voor het optreden van een periode van mutaties bepalend zijn, zal de Heer der wereld de aard van de mutatie vaststellen met de verschillende natuurgeesten en met de functies van de wereldziel, die daarvoor optreden. Men zou kunnen zeggen: De mutaties ontstaan spontaan. De Heer der wereld bepaalt welke daarvan voor voortzetting en welke voor uitbreiding geschikt zijn.

Dan kennen we de geest van de geesten der aarde. Dit is misschien een beetje dwaas gezegd, want het is natuurlijk een functie van de wereldziel. We zouden kunnen zeggen, dat zij ongeveer overeenkomt met het etherisch lichaam van de mens. Al datgene, wat in de omgeving van de aarde bestaat en elke personificatie van een functie van de aarde is een geest. Het is een wezen met een beperkt zelfstandig reactievermogen. Het is een wezen met een eigen bewustzijn en een eveneens beperkte handelingsvrijheid en -bekwaamheid. Is daarin een menselijk wezen aan het woord, dan geldt hierbij verder dat dit wezen niet zijn functie in het geheel bepaalt, maar wel voor zich het milieu schept, waarbinnen het die functie vervult. Dus: of je in de hemel bent of in de hel, zolang je in de sfeer van de aarde gebonden bent, zul je binnen het totaal een bepaalde, functie hebben. De wijze, waarop je die functie ziet, zal echter kunnen verschillen. In de hel is het misschien kwaad doen of pijn lijden. In de hemel is het misschien een goed-doen of vreugde kennen. In het geheel is de werking gelijk.

De geest der geesten zouden we dus kunnen noemen: de arbeidsverdeling voor al degenen, die aardgebonden zijn of die zich vrijwillig binnen de sfeer der aarde bewegen.

In dit gebied kunnen echter ook anderen opereren. Degenen, die hier kunnen optreden, zonder afhankelijk te zijn van de eigenschappen die onder de wereldziel vallen, noemen wij wel de Zonen der Zon, omdat zij over het algemeen door de zon worden gedomineerd. Zij kunnen optreden als leraren of als invloeden voor enkele personen en in sommige gevallen zelfs voor kleine gemeenschappen bepalend worden. Zij kunnen echter nooit functioneren voor het geheel der mensheid of voor een zeer groot gedeelte ervan. Vergelijkend: Een Zoon van de Zon kan b.v. wel 500 tot maximum 1000 mensen beïnvloeden en tot een ontwikkeling brengen, die eigenlijk voor een deel buiten de wereldziel om gaat, ofschoon ze wel binnen de beperkingen van haar mogelijkheden moet blijven. Een massa van 10.000 is echter voor een Zoon van de Zon niet hanteerbaar. Dat aantal kan niet worden beïnvloed.

Naast de Zonen van de Zon kennen we verder de z.g. Kosmische Entiteiten.

Kosmische entiteiten kunt u zich het best voorstellen als projecties van kosmische wezens. Als er ergens ver weg een ster is en zij richt zich op de aarde, dan zal niet alleen de communicatie met de aarde merkbaar worden, maar zal een contact met die aarde voor haar de mogelijkheid scheppen om in de astrale wereld en ook in bepaalde geestelijke werelden als gestalte actief op te treden. Hier geldt echter: dergelijke gestalten kunnen niet zelfstandig optreden. Zij kunnen denkbeelden wekken, maar zij kunnen geen daden stellen.

Ten laatste kennen we de groot-kosmische Gestalten, die projecties van grote zielen zijn. Ik denk b.v. aan de ziel van het Melkwegstelsel. Deze kan bij elke ster en elke planeet beheersend optreden. Als dergelijke wezens op aarde werken dan zijn zij sterker dan de wereldziel. Zij zijn dus in staat de wereldziel zelf te wijzigen, te beïnvloeden, te binden of vrij te maken. Al hetgeen zij op aarde tot stand brengen, kan zich dan ook onttrekken aan de wetten, die de wereldziel stelt.

Het is een tamelijk complex geheel, zoals u zult begrijpen; en hierover zou veel meer te zeggen zijn. Kort samenvattende echter:

Het is belangrijk in te zien, dat wij naast de invloeden van de wereld zelf op verschillende gebieden en in verschillende functies te maken hebben met invloeden van buitenaf. Wij moeten daarbij begrijpen, dat alle invloeden van buitenaf gebonden zijn aan de wereldziel en aan de eigenschappen en mogelijkheden, die in haar liggen, met uitzondering van de grootkosmische Gestalten, die de wereld, de wereldziel en al wat er op de wereld leeft, zich beweegt of bestaat, kunnen veranderen en beïnvloeden.

Vervolgens mag worden opgemerkt, dat de kosmische Gestalten geen bepaalde tijds waarde hebben, zodat zij kunnen functioneren in het tijdsbegrip van de mens evenals in het tijdsbegrip van de wereldziel.

Wat kunnen wij er dan nog verder mee doen? Het is eigenlijk eenvoudig genoeg:

Wanneer de wereld luistert, zullen er vele en sterk werkende kosmische trillingen de aarde bereiken. Daar de afzonderlijke trillingen door de mens als afzonderlijke perioden worden ontvangen, zullen er sterk wisselende beïnvloedingen voor hem ontstaan, die tot uiting komen in zijn gevoelsleven, zijn reactie t.a.v. de wereld en ook in waarden als concentratievermogen. Deze veranderingen zijn voor de mens vaak bepalend voor wat hij zijn geschiedenis noemt.

Wanneer de aarde spreekt, zal de ontwikkeling van de mensheid een tijdlang betrekkelijk stabiel zijn. De verschijnselen, die daarin optreden, zijn cycli. Er zijn dus praktisch geen onregelmatigheden meer te bekennen. Wij kunnen zeggen: Als iets 3 maanden geleden is gebeurd en het herhaalt zich nu weer, dan zal het waarschijnlijk over 3 maanden weer voorkomen. Is het 10 keer voorgekomen, dan is het praktisch zeker, dat dit zich elke 3 maanden zal herhalen, tot de volgende periode van luisteren.

Voor de mens is het kennen van de aardritmen belangrijk. U moet dan begrijpen:

1. Zodra er kosmische invloeden gaan optreden, worden die ritmen onderworpen aan de kosmische ritmen (dus aan de taal, die tot de aarde wordt gericht) en komen als zodanig als zwakke en niet geheel gedefinieerde tendensen tot uiting. Richt u op deze ritmen. Indien u echter de mogelijkheid hebt u daarover te informeren, houd rekening met de z.g. verschillende stralen: de grondwaarden van de woorden, die sterren en planeten met elkaar spreken.

2. Elke snelle handeling, elk snel besluit zal zich - voor de eenling zeker en zeer waarschijnlijk voor de grote massa - eveneens onttrekken aan beïnvloeding door de wereldziel.

Wij kunnen ons niet aan de onder punt 1 genoemde invloeden onttrekken; die zullen dus voor wat we doen en voor de manier, waarop we reageren wel bepalend kunnen zijn, maar de wereldziel reageert niet. Een snelle ontwikkeling, zelfs indien zij gericht zou zijn tegen het eigen wezen van de wereldziel in, zal geen reactie wekken, indien zij binnen een periode van enkele jaren is voltooid. Naarmate een arbeid langere tijd vraagt, is het zekerder dat de wereldziel dit erkent en erop reageert. Bouwwerken, die op korte termijn verrijzen, zijn menselijk. Bouwwerken, die een lange tijd vergen, zijn over het algemeen gebonden aan beperkingen van de wereldziel en zullen in hun vorm en structuur iets van die wereldziel uitdrukken. Dit is alleen vergelijkend. Voor beschavingen geldt natuurlijk hetzelfde.

3. Het heeft voor ons weinig zin om ons als eenling tot de wereldziel te wenden. Wij hebben echter wel de mogelijkheid contact te krijgen met kosmische entiteiten, daar deze in een gelijke tijdsverhouding als wij kunnen functioneren en reageren. Er is een directe en bewuste wisselwerking mogelijk.

Wij kunnen ons daarnaast wenden tot deelfuncties van de wereldziel, waarbij de geest der geesten en de geesten der aarde wel tot de belangrijkste behoren. Ook hier moeten we rekening houden met het betrekkelijk erratisch tijdsbegrip van deze wezens, zodat geen reactie binnen een bepaalde termijn

kan worden verwacht.

Ten laatste kunnen we als mens een beroep doen op al datgene, wat er in de aard sfeer leeft. Alles, wat binnen de aura van de aarde leeft, is krachtens de levenskracht van de aarde met elkaar verbonden. Er zijn geen mogelijkheden om als mens zonder meer b.v. een magische beïnvloeding van de aarde af op Mars of op een andere ster of planeet te richten. Op aarde is dit wel mogelijk. Alle verschijnselen van harmonie, van gelijkheid, van wederkerigheid, die op aarde kenbaar zijn, zijn te danken aan het feit, dat hier de eigen aura van de aarde reageert. Als wij dus religieuze, magische of esoterische bestrevingen kennen, zullen wij deze moeten baseren op de wereldziel zelf.

Ik wil dan besluiten met een karakteristiek daarvan te geven.

Ik heb de wereldziel reeds omschreven als "bijna gegoede middenstand". Dat wil zeggen: de wereldziel is betrekkelijk traag. Haar reacties zijn over het algemeen driftig; d.w.z. onbeheerst en onoverlegd. Zij is doorgaans wel goedmoedig. Er bestaat in de wereldziel geen blijvende haat of blijvende nijd; er is dus altijd een zekere stabiliteit terug te vinden. Doordat de wereldziel deze eigenschappen heeft en daarnaast voor zich een drang heeft om hoger te stijgen en haar eigen belangrijkheid binnen het geheel te vergroten, mogen wij aannemen dat dit alles weerkaatst wordt op de mens; en dat de mens, die streeft volgens deze eigenschappen, door zijn verbinding met de wereldziel gemakkelijker harmonisch kan werken binnen de aura van de aarde.

Dan is er nog een punt, dat u misschien over het hoofd heeft gezien, dat noem ik hier als een wetenswaardigheid erbij:

Indien een mens zich werkelijk geheel aan de aura van de aarde zou onttrekken, dan zouden er voor hem grote veranderingen van levensomstandigheden optreden. Een mens, die eenmaal buiten dit aurabereik is geweest, zal nimmer als dezelfde mens op aarde terugkeren. Ruimtevaarders, die dus buiten de eigenlijke, uitstralende aardaura zijn geweest, die dus meer dan 1600 km hoog zijn geweest (die zijn er eigenlijk al buiten), ondergaan een zekere verandering. Degenen, die buiten het geestelijk bereik komen (en dat kunnen we stellen op ongeveer 5000 km), zullen eigenlijk losgeslagen zijn; en dit zou van menselijk standpunt gezien onverwachte psychische en ook fysieke reacties kunnen veroorzaken. Dit laatste punt is maar een aardigheidje, want voor het zover is dat u de juistheid hiervan kunt constateren, zullen er ongetwijfeld nog wel enkele minuten wereldziel-tijd verlopen.

Ik hoop, dat deze inleiding u een klein en toch begrijpelijk beeld heeft gegeven van wat de wereld is en wat zij betekent.

DISCUSSIE

Is het niet zo, dat er slechts één wereldziel is en dat al wat is daarvan deel uitmaakt? Ik bedoel in grotere of kleinere potentie.

Wij kunnen het misschien beter zo stellen: Alle voertuiglijkheid rond de aarde en aan de aarde gebonden is deel van de werking van de wereldziel. De

ziele-elementen (dus de bezielende elementen) zijn echter van dezelfde grootorde als de wereldziel en maken daarvan geen werkelijk deel uit. Zij kunnen onafhankelijk bestaan. De ziel van een mens is dus niet gebonden aan de wereldziel, maar zal overal waar er een harmonische werking bestaat binnen het bereik van een sterrenziel of een planeetziel kunnen leven en kunnen reageren. Wij stellen over het algemeen als volgt:

Alle bezielende krachten stammen onmiddellijk uit het Goddelijke. Hun uitingen echter zijn voor hen bindend. Wie binnen een bepaalde uiting leeft, is daaraan gebonden tot zijn bewustzijn zover is gevorderd, dat hij zich van de vorm vrijmaakt. Daarna is het Goddelijke de enige begrenzing.

U zegt: sterrenziel en planeetziel. Wil dat zeggen, dat niet alles één is; dat dat afzonderlijk is?

Ja, ik kan natuurlijk zeggen: Jan-met-de-pet en de minister is ongeveer hetzelfde. Een planeetziel is dus in verhouding tot een sterrenziel kleiner; misschien niet in omvang, maar dan toch in potentie, in bewustwording. Een sterrenziel is dus altijd hoger. Zij heeft a.h.w. meer eigen energie en dus een veel groter actiebereik dan een planeetziel. Daarom mogen we tussen deze beiden dus wel een verschil maken. Ik heb dit juist gedaan om aan te geven, dat een mens ook in b.v. de zon zou kunnen leven, zij het dan niet in een menselijk voertuig.

Is het onttrekken van grondstoffen (kolen, ertsen, oliën, gassen enz.) uit de aarde voor de wereldziel irritant of schadelijk? Dergelijke handelingen zijn toch al vele jaren, zelfs eeuwen aan de gang, dat ze invloed zouden kunnen hebben?

Het is moeilijk daarvoor een vergelijking te vinden. Laat ik het zo zeggen: Als u zich wast of een velletje van uw huid weghaalt, is dat op zich irritant? Ik zou zeggen: Nee. Wat is uw mijn-operatie in vergelijking tot de werkelijk belichaamde wereldziel? Dat is eigenlijk niets. Als u vele honderden meters diep bent, dan bent u nog maar in een klein gedeelte van die aardkorst gekomen. Om daar doorheen te komen zoudt u op de meest gunstige punten - naar ik aanneem - toch altijd nog een 4½ à 5 km moeten boren en als ik me niet vergis, is 3 km het diepst waar men gekomen is. Bovendien moet u de omvang vergelijken. Uw grootste mijnschacht is in verhouding tot het aardoppervlak kleiner dan een van de poriën van uw huid t.o.v. uw wezen.

Nee, deze dingen zijn niet zo irritant; en het omzetten en verbruiken van grondstoffen ook niet. Vooral niet, omdat het voor de wereldziel eenvoudig een veranderingsproces is. Er gaat dus niets teloor. Het verandert misschien van structuur, maar de energetische waarde ervan blijft gelijk; en voor de wereldziel zijn deze dingen over het algemeen niet belangrijk.

Er zijn wel punten, waarop de aarde wel gevoelig is, maar dat is meestal daar waar zij zelf nog tot grote activiteit kan komen. Om het anders te zeggen: Er zijn z.g. "fouten" in de aarde; en langs deze "fouten" bestaat er een grote gevoeligheid. Denkt u aan een pas genezen lidteken. Als u daaraan krabt, kan het pijn doen, terwijl het op de normale huid eenvoudig bijna niet te voelen is. Op deze manier zal de aarde dus sneller reageren - maar dan meestal altijd nog met enkele jaren - indien men in de buurt van een van de

grote "fouten" van het aardoppervlak b.v. een te diepgaande mijnschacht zou boren.

Bedoelt u met die "fouten" de breuken in de aardkorst?

Breuken is eigenlijk ook niet helemaal juist. We zeggen "fout", omdat het een zwakke stee is. Het zijn de zwakke steeën in de schollen, die weer drijven op wat men de wereldzee zou kunnen noemen. Het is dus inderdaad een laag van vloeibaar en niet verhit materiaal. Magma komt voor in haarden betrekkelijk dicht onder het aardoppervlak en is dan geïsoleerd. Daaronder vinden we een heel grote laag van vloeibaar gneis en daar weer onder bevindt zich een vaste kern, die zeer radioactief is en die verschillende elementen bevat. De kernwaarde is niet groot. Het is een nikkel-ijzer combinatie, zeg maar. Dat is dus de structuur van de aarde.

Hebben tijdens de wereldoorlog de gedachten van de nationaal-socialisten de wereldziel beïnvloed en op welke wijze is dit merkbaar geweest?

Ik geloof niet, dat die invloed tijdens de wereldoorlog is ontstaan. Indien wij het nationaal-socialisme ontdoen van zijn politieke betekenis en het willen zien als een bepaalde mentaliteit, dan kunnen we stellen dat het zich begon te ontwikkelen rond 1925. Toen n.l. was de aanhang reeds massaal genoeg om althans een beperkte invloed te hebben. Daar zien wij dat die invloed steeds toeneemt en - ofschoon u dit misschien niet met me eens bent - ik zou erop willen wijzen, dat vanaf dat ogenblik deze gedachten bepaalde reacties hebben opgeroepen. Ik zou zeggen, dat dus reeds vóór de 2e wereldoorlog een in feite fascistisch of nationaal-socialistisch gedachteleven zich op een groot deel der aarde begon te ontplooiën

Ik wil erop wijzen, dat - ofschoon politiek de naam en strekking een geheel andere is - deze denkwijze zich in deze dagen zelfs nog zeer heeft verbreid. Dit is dus de reactie van de aarde. Menselijk gezien zou je het een homeopathische geneeswijze kunnen noemen, omdat de mens geheel van zijn behoefte tot domineren en macht uitoefenen moet worden ontdaan, wil hij verder kunnen leven.

Voor de aarde betekent die reactie een vergroting van ageren (o.a. van natuurgebeurtenissen) tegen de mensen, die een dergelijke mentaliteit hebben en aan de andere kant: een verspreiden a.h.w. van die gedachten doordeesemt de hele aura en zo komt beïnvloeding van het bovenbewustzijn van de totale mensheid tot stand.

Gezien de waarde van de werking en haar inhoud, zal de reactie van de aarde daarop plaatsvinden ongeveer met 70 à 100 jaar. We moeten dus verwachten, dat een absolute omslag in mentaliteit misschien zal plaatsvinden in de jaren 1990 - 1995 en dan waarschijnlijk ongeveer 150 jaar zal aanhouden.

Plato beschrijft de wereldziel als zijnde opgebouwd uit de onveranderlijke ideeën en de veranderlijke materie en door de Demiurgos over het heelal verspreid. Is er enig verband tussen zijn beschrijving van de wereldziel en de uwe?

Dit verband is maar heel beperkt. U moet niet vergeten, dat in de oudheid

het wereldbeeld een totaal andere was en dat dus een poging om ditzelfde (aangevoeld) te omschrijven moest voeren tot misleidende definities.

Je kunt niet zeggen, dat de wereldziel de blijvende idee is. We zouden kunnen zeggen: Het is het blijvend wezen, het is de blijvende geaardheid. Dat wel. Van die blijvende geaardheid is het langzaam variërend denkbeeld een product. De weerkaatsing van elke werking binnen de wereldziel zal dus een materiële verandering zijn, waarbij Plato echter de verandering menselijk ziet en haar dus voornaam stelt, terwijl het "panta rhei" (het voortdurend zich veranderen van de materie) voor de aarde het normale levensproces is, het ademhalingsproces. De mens ziet dus een snelle verandering, terwijl er voor de aarde alleen van een ritme sprake is.

Misschien een oneerbiedige vergelijking: U ligt te snurken. Er zit een vlo op uw borst. Deze zegt: "Kijk, we zijn rijzende". En na verloop van tijd zegt zij: "Hé, nou dalen we; er is een verandering opgetreden". Maar u zegt alleen: "Ik haal adem".

Hoe moet men zich de verhouding denken tussen de wereldziel en God (respectievelijk het Goddelijke)?

Ik heb verschillende mogelijkheden om het te beantwoorden. Ik zal maar eerst het ingewikkeldste antwoord geven, dan geef ik u dadelijk nog een eenvoudiger.

God is de totaliteit. De goddelijke Gedachte openbaart zich in vele facetten. Deze facetten zijn aanwezig in de totaliteit van de goddelijke werkelijkheid. Uit de goddelijke werkelijkheid vindt een projectie plaats, die bepaalde functies van het Goddelijke omschrijft en gelijktijdig delen van de kracht een eigen karakter geeft. Van één van de delen van die kracht stammen de sterren en planeten af. Hun relatie is dus: de kinderen van een oervorm, ontstaan uit de goddelijke werkelijkheid.

Dat is voor de meesten ingewikkeld en dus zeggen we het nog eenvoudiger:

De wereldziel is qua kracht deel van het Goddelijke. Zij is qua wezen een uiting van een begrensde deel van het Goddelijke en in haar eigenschappen en in de relatie, die zij kent t.a.v. de rest van de wereld, een facet van het Goddelijke, dat zichzelf spiegelt in andere facetten van het Goddelijke. We kunnen ons dus nooit een wereld indenken, zonder dat God daarin werkzaam is. Maar we moeten wel beseffen, dat niet de goddelijke totaliteit, doch slechts een zeer beperkt deel van het Goddelijke daarin tot uiting komt.

In de cursus over het Goddelijke was er sprake van de scheppende goden en hun werking op materie en menselijke voertuigen. Welke plaats nemen die scheppende goden in het door u gegeven schema in?

Ik heb in mijn inleiding aangegeven dat er uit de wereldziel of uit delen van de wereldziel en onder omstandigheden van buitenaf entiteiten en vormen kunnen optreden, die werken binnen de aura van de aarde en dus worden beperkt door de mogelijkheden van de wereldziel. Deze kunnen dus optreden als vormend of scheppend. Wanneer zij van buitenaf komen, kunnen we direct daarvan spreken als goden of engelen. Zij zijn absolute heersers binnen de beperking van de wereldziel.

Daarnaast echter kennen wij bepaalde functies van de aarde zelf, die als afzonderlijke persoonlijkheden (entiteiten) kunnen worden beschouwd, omdat zij zich voor de mens kenbaar maken als afzonderlijke waarden, met een bepaalde karakteristiek en dus begrensde mogelijkheden, die een persoonlijke voorstelling nu eenmaal noodzakelijk schijnt te maken. Ook deze spreken wij aan als goden.

Er zijn dus goden van vele verschillende orden; en elke godheid is de definitie van de mens voor een gepersonifieerd aspect van het leven, dat hij niet verstandelijk kan begrijpen of omschrijven. Als zodanig kunnen wij zeggen, dat b.v. rassenwaarden inderdaad goden zijn. Een rassengeest kan voor een mens de vorm aannemen van een godheid, omdat zij dat aspect is van de wereldziel, dat voor dit volk in het bijzonder spreekt, vormend daarvoor werkt en eventueel beschermend kan optreden. Dan kunnen wij aannemen, dat het zelfs nog een deel is van de wereldziel. Het kan ook één van de Zonen van de Zon zijn. Maar wij weten, dat de mogelijkheden nooit verder gaan dan die van de wereldziel. Als we dat onthouden, dan weten we wat de goden zijn. En die scheppende goden vinden we dus ook in het Al.

Als wij God zien, dan is God een evenwichtige totaliteit. Op het ogenblik, dat die God kenbaar wordt in verschillende delen, ontstaan de tegenstellingen. Door die tegenstellingen worden waarneming en verandering mogelijk. En naarmate dus waarneming, verandering en tegenstelling mogelijk worden, zullen wij bepaalde factoren daarin actief zien. Zij creëren uit het totaal der mogelijke tegenstellingen gedefinieerd waarneembare tegenstellingen en deze noemen we dan scheppende goden of scheppende waarden.

Als ik de inleiding goed heb begrepen, leven wij op het ogenblik in een luisterperiode van de aarde. Hoe was het voor de sprekers van de Orde mogelijk, dat zij van tevoren konden zeggen welke kosmische invloeden te verwachten waren en nog zijn? Kunnen zij de kosmische woorden verstaan? Is er een bepaalde wetmatigheid van volgorde van inwerking der verschillende, overigens gelijktijdig optredende, stralingen?

Het is eigenlijk zo, dat je op een gegeven ogenblik een soort vocabulaire krijgt. De tijdloosheid, waarin de geest zich bevindt, maakt het mogelijk om de tijd op een heel andere manier te beleven. Daar komt verder nog bij, dat zodra wij van de zielenkracht uitgaan en niet van de belichaamde waarden, voor ons de tijd een factor is die varieerbaar is. Wij kunnen de tijd dus a.h.w. overbruggen; kunnen er hele stukken van weglaten.

Nu weet u zelf wel, als u met een kruiswoordpuzzel bezig bent en u heeft 2 letters hier en 2 letters daar, dat u de tussenliggende 6 letters kunt invullen. Op deze manier kan de Orde en kunnen entiteiten, die binnen het bereik van de wereldziel werkzaam zijn, heel vaak aan de hand van enkele beelden, die zij ontvangen van de trillingen en van de beelden die zich vormen van het einde van die periode, zeggen: Dat en dat komt er in ieder geval. Maar u zult wel ontdekken, dat wij heel vaak niet een hele zin kunnen volgen. Onze aankondiging van dergelijke werkingen en ook van de periodiciteiten, die optreden, lopen meestal niet over zeer lange perioden. Dat is alleen het geval, wanneer we weten dat in de eigen tendens van de aarde die ontwikkeling vastligt. Maar dan loopt het over perioden van laten we zeggen max. 3 of 4

jaar. En 3 of 4 jaar dat is 1 groot of 2 kleinere woorden, die dus wel te overzien zijn. Wanneer er nu verschillende factoren samenkomen, dan moet u maar eens denken aan klanken als sch b.v.; dat wordt een sj klank, waarin letterbeelden worden samengetrokken en de ene eigenlijk overgaat in de andere, zonder dat je weet waar. Dat zijn dan de z.g. overlappende of gelijk optredende stralingen.

Er is wel eens gezegd, dat de totale werking gelijktijdig is, maar dat die voor de mensen achter elkaar komen. Als wij zeggen "sj", dan weten we dat eerst de s en dan de ch komt en niet andersom. Is er een bepaalde kracht sterker dan de andere, zodat die tendens merkbaar wordt?

Ik heb dit als vergelijking gegeven, maar misschien mag ik het zo zeggen: de tijd is een meetbare richting, een meetbare dimensie. Stel, dat we een lengtedimensie hebben: een weg. Iemand, die zich langs die weg beweegt, ziet elke fase van de weg afzonderlijk. Iemand, die b.v. in een helikopter erboven hangt, overziet, de gehele weg en in verhouding alle fasen. Als hij dus ziet, dat een bepaald voertuig zich op die weg begint te bewegen, dan kan de waarnemer in de helikopter van tevoren zeggen wat degene, die in dat voertuig zit, zal zien en beleven. Zo is het dus ook bij de mens en de geest.

De geest kan het overzicht gewinnen, meestal niet over het geheel, daartoe zijn we nog niet bekwaam, maar wel over bepaalde delen van de tijd. Wij overzien b.v. 3 huizenblokken, terwijl u maar de afstand van 1 huis overziet. Wij kunnen dus aan de hand daarvan bepaalde prognoses stellen. Wij kunnen aflezen wat er in het geheel aanwezig is en dus van tevoren aangeven wat u op uw weg waarschijnlijk ontmoet. Omdat niet alle waarden, die u op uw weg ontmoet, vaste waarden zijn (er is een zekere variabiliteit in beweging en in tijd) kunt u niet alles volledig juist definiëren. U kunt alleen zeggen: Dat en dat komt. Maar je kunt meestal niet precies zeggen: Dan en dan. Je kunt het wel begroten en benaderen, maar dat blijft dan ergens een giswerk.

Wat is de oorzaak der aardritmen, wanneer de aarde spreekt?

Wel de aarde die luistert is ontspannen. Zij heeft dus een vermindering van eigen bewuste actie. Het resultaat is, dat zij vatbaarder is voor invloeden van buiten.

Wanneer zij zelf spreekt, concentreert zij zich op zichzelf; d.w.z. dat haar functies en haar gedachten scherp geformuleerd zijn en veel minder beïnvloeding en onderbreking van buitenaf toelaten. Het resultaat is, dat de aardritmen, die vergelijkbaar zijn met de levensritmen van de mens, dus veel sterker en meer beheerst tot uiting komen.

Vergelijking: Bij een geoefend atleet, die ontspannen werkt, wordt het geheel door zijn natuurlijk ritme bepaald. Zijn reactie op invloeden van buitenaf zal dan aan dit natuurlijk ritme onderworpen zijn. Hij beheerst dus een groot gedeelte van zijn levens ritme. Hij beheerst zijn ademhaling, zijn bloedsomloop enz. Vanaf dat ogenblik zal zijn wil en niet meer de conditie van buitenaf beheersend zijn. Zijn lichaam en al wat daartoe behoort, zal dus niet meer van buitenaf zo sterk worden beïnvloed, maar in tegendeel weer veel sterker de invloed ondergaan van deze beheerste bloedsomloop,

ademhalingsbeweging etc. Met deze vergelijking maak ik u misschien duidelijk, waaraan het ligt.

De aardritmen (de eigen processen van de aarde) zijn zo sterk uitgedrukt, dat zij t.o.v. inkomende invloeden veel groter zijn.

Vergelijk: Ik heb een golvende zee. Een rimpeling valt daarin niet op, die gaat teniet. Ik heb een stilstaande vijver. Elke rimpeling is volledig kenbaar.

De aarde die luistert is een stilstaande vijver. De aarde die spreekt een woelige zee.

Hoe is de verhouding van de menselijke ziel tot de wereldziel?

Ik zou haast zeggen: één van symbiose. De wereldziel heeft in haar leven behoefte aan levenskracht, die niet alleen haar eigen is, zoals de mens kracht opneemt uit de atmosfeer rond hem. Deze krachten zijn dan de bezielende waarden, die buiten haar bestaan. Die bezielende waarden geven dus a.h.w. inhoud aan de levensprocessen van de aarde.

De verhouding van de wereldziel tot de gewone mensenziel is er een van het lichaam t.o.v. de zuurstof in de atmosfeer. Ze heeft die nodig. Maar aangezien de menselijke ziel bewustwording nodig heeft (ze heeft definitie en ervaring nodig om daardoor haar eigen verhouding t.o.v. het zijn te bepalen), heeft zij behoefte aan de condities, die de wereldziel voor haar schept en haar schenkt, omdat zij daarin ervaring opdoet.

Men zou dus kunnen zeggen: Er is een samenwerking, waarbij de erkenning van de mens uit naar de wereldziel wordt belemmerd, doordat de wereldziel zo enorm groot is t.a.v. de menselijke ziel, terwijl voor de wereldziel zelf de enkele menselijke ziel een molecuultje is, waarvan de werking niet kan worden ontbeerd, maar die pas merkbaar wordt door de grote hoeveelheid.

Er is dus een zekere harmonie, een wederkerig elkaar beïnvloeden en helpen aanwezig, die tot uiting komt in de levensprocessen, welke dan de uiting zijn van de wereldziel, maar vaak gestimuleerd en gericht door de bezielende krachten van buitenaf. Er is dus geen sprake van een absolute eenheid, maar van een verbondenheid, waarbij het levensproces beiden omvat en beiden noodzakelijk zijn voor elkaars bestaan in deze vorm.

U heeft in uw inleiding gezegd, dat mensen die buiten de aura van de aarde komen anders zullen zijn, als ze op aarde terugkomen. Waaruit bestaat dat anders zijn?

Ik zal proberen het u uit te leggen. Tijdswaarde, zoals de mens die kent, is afhankelijk van het wezen van de aarde. Op het ogenblik, dat de aarde volledig wordt verlaten, verandert het tijdsbesef. Oriëntatie t.o.v. zwaartekracht en magnetisch veld is afhankelijk, van het wezen der aarde; d.w.z. dat stoffelijke oriëntatie voor een groot gedeelte gebonden is aan de waarde van de aarde. Vallen die waarden weg, dan is er geen referentiepunt meer. Oriëntatie wordt dus uitermate moeilijk.

De mens leeft in het totale denken en het totale auraveld van de wereldziel. Hierdoor werden zekere algemeen menselijke eigenschappen en denkbeelden bepaald. Deze aura domineert. Zij is milieu. Ik heb dat ook gezegd. Indien het milieu wordt weggenomen, ontstaat er een grotere vrijheid, maar

gelijktijdig ook een groter gevaar. Als die mensen dus werkelijk buiten de aura komen, dan zullen ze niet meer de beschikking hebben over wat we misschien het bovenbewustzijn kunnen noemen. Zij zullen openstaan voor alle denkbeelden van buitenaf zonder filter. Zij worden dus beroerd door de uitstralingen van sterren, flarden van gedachten van overal en dit zou dan tot een zekere irrationaliteit kunnen leiden.

Verder zullen ze in heel veel gevallen storingen van lichamelijke aard ondergaan, want de oriëntatie van het gehele levensproces van het lichaam is ook gericht op de condities van de aarde; en wanneer die condities niet voldoende kunnen worden gestimuleerd, zal het lichaam daardoor alleen al anders en misschien zelfs niet juist gaan functioneren. Maar als daar nu gelijktijdig een geestelijke verandering bij komt, zou er zelfs een materiële omvorming kunnen ontstaan.

Om dit dus kort samen te vatten:

1. Het bewustzijn van tijd zal erratisch worden en het schatten van hetgeen op aarde normaal is, zal - zeker in de eerste tijd - niet volledig mogelijk zijn.
2. De zwaartekrachtverhouding, die op aarde bestaat, kan niet volledig worden nagebootst. De mens zal niet in staat zijn binnen het zwaartekrachtveld van de aarde normaal te reageren. Hij zal opnieuw moeten leren zich te bewegen en hierbij zal blijken dat spierfuncties en ook bepaalde interne functies veranderen.
3. De denkbeelden, die je krijgt, zijn zo geheel anders, dat je ze nog wel menselijk kunt formuleren, maar de waarde van de woorden verandert heel erg. Je zegt misschien nog wel de dingen, die anderen menen te begrijpen, maar je bent niet meer in staat je innerlijk leven en je denkbeelden weer te geven. Dat betekent dus, dat we een soort geestelijke mutatie krijgen, die een isolement scheidt t.a.v. de rest van de mensheid.

Er zijn natuurlijk nog wel meer factoren te noemen, maar met deze meen ik toch al voldoende duidelijk gemaakt te hebben, dat er inderdaad van een verandering sprake zal zijn.

Treedt er bij een terugkeer geen geheugenstoornis op?

Een geheugenstoornis kan optreden voor die invloeden, welke men in de ruimte heeft ondergaan maar die men dus niet kan terugvinden in de aura van de aarde. Op het ogenblik, dat je terugkeert in de aura van de aarde, dan domineert het daarin bestaande beeld, om het zo uit te drukken; en dit onderdrukt dan alle oorspronkelijke ervaringen en denkwijzen. Die blijven wel in het eigen onderbewustzijn en het zielenleven bestaan, maar ze kunnen niet meer worden gerealiseerd. Ik zou dus zeggen, dat een terugkeer binnen de invloedssfeer van de aarde een gerichte en beperkte amnesie veroorzaakt.

Nu heeft u in uw inleiding gesteld dat het toch nog wel geruime tijd zal duren, voordat de mens er in zal slagen om voor langere tijd buiten de aura van de aarde te komen. Nu meen ik, dat de Ver. Staten van plan zijn over 4 of 5 jaar een nader onderzoek van de mens op de maan mogelijk te maken. Acht u dit niet mogelijk en acht u het dan bewezen, dat de verandering van geestesgesteldheid waarmee deze mensen terugkomen van zeer ingrijpende

aard is?

Dat ligt aan de tijdduur die men buiten de invloed van de aarde doorbrengt. Nu is de maan een satelliet van de aarde. Wij kunnen daarin nog vele waarden, die op de aarde en de ook op de zon bestaan, terugvinden. De afwijking is dus niet zo groot. Bovendien zullen de mensen, die naar de maan gaan, praktisch overgaan van de aura van de aarde naar die van de maan. De kwestie is eigenlijk zo dat de zwaartekrachtwerking van de maan al kenbaar wordt wanneer men eigenlijk ternauwernood de aura van de aarde heeft verlaten. En aangezien de aura van de maan een andere structuur heeft, zullen we de mensen dus wel zien terugkomen met veranderingen. Deze zijn echter lichamelijk nog niet zo sprekend, vooral omdat er in het begin geen sprake zal zijn van een zo lang vertoeven op de maan, dat men kan zeggen: Nou ja, dat is al een zichtbaar en kenbaar voorbeeld. Dat zou gemakkelijk worden verbloemd. Net zo goed als men kan verbloemen, dat astronauten op het ogenblik ook zekere afwijkingen vertonen. Die afwijkingen zijn niet heel belangrijk, maar hun mentaliteit en tot op zekere hoogte ook hun lichamelijke reactie wijken wel van de norm af.

Kan dat al in zo'n korte tijd?

Dat kan in korte tijd. Als je het ongeluk hebt net in een volle communicatiegolf terecht te komen, terwijl je je bevindt bij de rand van de aardaura (laten we zeggen dat je op een hoogte van 1200 km staat, dat is niet eens zo gek ver), dan zijn die invloeden al zodanig sterk, dat ze je kunnen beïnvloeden.

Er zijn b.v. 2 Russen in een dergelijke beïnvloeding terecht gekomen. Het resultaat is geweest, dat zij - vanuit menselijk standpunt - enorme storingen hadden in het waarnemingsvermogen, dat er evenwichtsstoornissen optraden en dat er een eigenaardige verandering van de hartfunctie optrad, waarbij de bloedpersing naar de hersenen aanmerkelijk sterker, maar de bloedpersing naar beneden toe veel minder sterk werd. Men kon zich niet voorstellen, hoe dat mogelijk was. Daarover is dan ook nog niet veel gezegd. Er zijn wel grote studies van gemaakt, ook bij de Amerikaanse ruimtevaarders.

Indien u zich de moeite getroost het na te gaan, zult u ontdekken dat hun wijze van reageren veranderd is; wat o.m. voert tot veel grotere roekeloosheid in het verkeer, het verkeerd beoordelen van situaties, een totaal ander zakelijk inzicht. Daarvan kunt u - naar ik meen - voor een groot gedeelte toch wel de getuigenissen terugvinden.

Het zal u dus duidelijk zijn dat enkele dagen voldoende zijn om een dergelijke verandering tot stand te brengen, mits men op dat ogenblik werkelijk in de volle golf van een of andere klank terecht komt, die van buitenaf wordt gegeven.

Is er sprake van een sprekende aarde, dan zal de invloed van de aarde dus veel langer duren, ook buiten de aura veel langer kenbaar zijn en zullen de veranderingen veel minder sterk zijn.

De afwijkingen, die kunnen worden geconstateerd zullen volgens mij pas rond 1990 tot 2000 werkelijk algemeen kenbaar zijn. Ik denk, dat die

bijzonder sterk zullen optreden, wanneer de eerste bemande vluchten naar Mars worden gemaakt; en dat zal waarschijnlijk plaatsvinden rond het jaar 2000.

Ik neem verder aan, dat mag ik er nog bijvoegen, dat de eerste 2 bemande maanvluchten niet in staat zullen zijn te landen of als zij landen, niet in staat zullen zijn terug te keren, zodat er dus weinig kans is dat men op aarde de gevolgen geheel zal kunnen zien.

Volgens de theosofen is de maan de moeder van de aarde; d.w.z. de verlaten vorm van de aarde, dus een voertuig van de aarde in een vorige incarnatie. De maan is dus een dood lichaam en de theosofen zeggen, dat het levensgevaarlijk is om naar de maan te gaan.

Dat ben ik wel met u eens, maar meer in symbolische dan in werkelijke zin, ofschoon er vele gevaren aan verbonden zijn, dat heb ik zo even al duidelijk gemaakt.

Kijkt u eens, de stellingen van de theosofen zijn afgeleid van de Indische denkwijze. En zoals u weet is daarin de moedergod, de maangodin, al even sterk als in b.v. de Egyptische geheimleer. Het is eigenlijk een leer, die uit Atlantis stamt. Daarbij moeten we beseffen dat er op de maan leven is geweest. Het is een ander leven geweest dan hier, maar er is leven geweest. Er bestaat op dit moment nog wel een vorm van leven (we zouden dat een insectoïde-vorm kunnen noemen), die uitermate ijl is en maar op enkele plaatsen voorkomt. Dat is wat het maanleven betreft.

Er zijn wel entiteiten, die op het ogenblik op de maan een basis hebben, maar zij hebben met de maan niets te maken; die kunnen zich isoleren. Het geheel is gevaarlijk, omdat de invloed van de maan een mentaliteitsverandering betekent. En dat is juist zo gevaarlijk, omdat die mentaliteitsverandering, die innerlijke verandering, net niet groot genoeg is om het onmogelijk te maken op aarde normaal te functioneren en te reageren; er zijn dus nog voldoende aardse waarden bij.

De denkwijze van de evolutie, zoals deze in de theosofie staat, is een theoretische en mag worden vergeleken met de 7 dagen van de schepping, zoals we die in de bijbel vinden. Er is wel iets van waar, maar het is zodanig gestileerd, dat men de hele werking niet kan overzien.

Het is zo, dat de mensheid als totaliteit inderdaad is geëvolueerd via verschillende planeten. Via deze planeten (de restanten a.h.w., die dus nog niet geestelijk bewust zijn geworden) is zij weer terecht gekomen op een primitieve wereld met bepaalde levensvormen, in casu de aarde.

Dat is volledig juist. Maar we kunnen weer niet zeggen: Nu is de ene planeet de moeder van de andere. Je kunt alleen zeggen: Wanneer een planeet een bepaalde rijpheid heeft bereikt, zal zij alleen energetisch leven en geen stoffelijk gevormd leven meer verdragen. Degenen, die daar dus nog zouden incarneren, moeten in een energielichaam leven. Degenen, die dat niet kunnen, moeten een andere planeet vinden. Die zoeken dan een planeet zo mogelijk binnen hetzelfde zonnestelsel, omdat daar zoveel mogelijk gelijke waarden aanwezig zijn en zullen dan daar de totale vorming van de materie doormaken. Maar dat heeft niets met de planeten te maken, dat heeft alleen

met ras te maken.

Nu zou men misschien, heel misschien, kunnen zeggen dat de z.g. 5e planeet in deze zin de moeder is van het primitief menselijke ras (dat was dus de periode vóór Mu) en dat de maan dus de moeder is van het insectenleven dat ten dele vroeger valt en waarvan we nu de restanten overzien in de vorm van communaal-bewustzijn, zoals in een mierenstaat, de bijenkorf e.d.. Dat is dus niet voor dezelfde levensvormen. Maar ja, globaal kun je dat wel accepteren, maar je moet het niet als volledig woordelijk waar zien, want dan loop je vast.

We leren de mensheid te zien als één geheel, dus als een soort mensheidziel. Hoe is nu de verhouding tussen de ziel van de individuele mens en de mensheidsziel?

U kunt zeggen: de mens t.o.v. de oermens, de totale mens: de Rode Adam. Dan kunt u zeggen: dat is ook weer de verhouding van een cel tot een lichaam. Het totaal bewustzijn, de totale mogelijkheid van de mensheid, is perfect evenwichtig uitgedrukt in de goddelijke uiting (de spiegelvorm in de oerwereld), die wij Rode Adam noemen, die de totale mensheid is. Deze omvat het totaal van de tijd van het menselijk bestaan, alle vormen daarvan (ook alle eventuele planeten) alle mogelijke functies ervan en wel in een uitgebalanceerde en evenwichtige vorm. De menselijke ziel zal ook niet met één leven volstaan, Ze maakt dus ook een bepaalde cyclus door en wordt zo een functie of een actie binnen de lichamelijke van het grote geheel, waarin zij dus alleen in een perfecte harmonie en samenwerking met de rest kan bestaan.

Dus de ziel van de Rode Adam zou op een verder geëvolueerd punt zijn dan de wereldziel?

Van menselijk standpunt is de Rode Adam een hypothese, omdat de Rode Adam als totaliteit door geen enkele mens geconcipieerd en gerealiseerd kan worden, zoals hij is. U moogt dus nooit spreken vanuit de cel naar het lichaam, anders kunt u zeggen: Die ene cel hier in de opperhuid, hoe staat die t.o.v. het lichaam. Die kent het lichaam niet eens. Maar op het ogenblik, dat die cel het omzettingsproces doormaakt, in haar bestanddelen wordt ontbonden, weer als voeding dient voor andere delen van het lichaam en zo dus door vele cellen heen gaat (u kent de cyclus van de 7-jarige vernieuwing), kunt u zeggen: Langzaam maar zeker zal de achtergrondwaarde (de bezielende kracht a.h.w., de levenskracht) van die cel een beeld krijgen van het functioneren van het menselijk lichaam; en zo kan dus de menselijke ziel een begrip krijgen van de functie, die men de Rode Adam noemt.

Ik wilde graag weten: wat is de 5e planeet?

Dat is tegenwoordig de asteroïde-gordel. Dat is een planeet, die een hoog-menselijke beschaving heeft gekend. Deze beschaving was op het punt gekomen dat men kon overgaan naar een andere, een ijlere lichamelijke vorm. Toen echter ontstond er een grote machtsstrijd (u kunt die op aarde ook altijd terugvinden) en daarbij zijn er een aantal rampen gebeurd.

Die rampen hebben geleid tot wat u een soort atoombrand kunt noemen. Er ontstond een energieproces door bepaalde wapens, die men had gebruikt,

waardoor een deel van de aardkorst a.h.w. begon weg te smelten. Toen dat was gebeurd, ging de inhoud uitstulpen. De vloeibare magma brak naar buiten met een enorme explosie. Bij die explosie is die planeet praktisch bijna vernield. Ze is uiteengevallen in een groot aantal brokstukken, vele duizenden kleine brokstukken en dan nog stofdeeltjes. Die zijn in een licht gewijzigde baan (door de kracht van de explosie werd de baan t.o.v. de zon gewijzigd) blijven rondlopen. Ze gaan voor een groot gedeelte nog in een vaste gordelbaan, ze lopen net voorbij Mars en een deel ervan loopt kruisende door de banen van de andere planeten heen.

Als u nu zo de Pleïaden en de vallende sterren ziet, dan ziet u ze in bepaalde maanden (juli, augustus) weer voorbijkomen. U ziet dan nog de resten van die oude planeet (meestal maar stofdeeltjes, hele kleine deeltjes), die de aardatmosfeer beroeren. Dat is dus nog een overblijfsel van de planeet, waarop ik doelde.

U had het over de hoger ontwikkelde planeten, welke zijn die?

Op het ogenblik zijn er een paar hoger ontwikkelde planeten. Dat is n.l. Uranus, daar is een zeer hoge ontwikkeling, maar voor de mensen praktisch ook weer niet aanvaardbaar, omdat de belichaming energetisch is. En dan hebben we Jupiter, waar de belichaming gasvormig is. Beide staan qua intellect en vooral qua geestelijk peil hoger dan de mensheid. Dat is dan binnen het zonnestelsel. Daarbuiten zijn er ontelbaar vele.

Heeft Venus ook niet een hoger intellect?

Venus zelf niet. We kunnen wel zeggen: Op Venus vertoeven wezens van een in verhouding hogere maar nog stoffelijk belichaamde ontwikkeling. Maar zij behoren niet direct tot dit zonnestelsel. Ze zijn oorspronkelijk schipbreukelingen geweest van Cygni II (het sterrenteken de Zwaan) en om het zuiver te zeggen: de 5e planeet van deze ster.

Daar woonden ze. Ze zijn daar in het begin van de ruimtevaart terecht gekomen en hebben zich daar gevestigd. Ze hebben met hun "reddingsboten" zeg maar, binnen het zonnestelsel kunnen gondelen. Op aarde zijn ze ook geweest. Ze zijn op Mars gekomen en hebben ter observatie van de aarde een heel lange tijd een luchthaven geëxploiteerd op de maan in een krater, iets kleiner dan de krater van Copernicus, en die ligt net buiten het zicht van de aarde. Daar hebben ze een soort basis.

Deze wezens kunnen onder omstandigheden zelfs op Jupiter landen, maar door hun lichamelijke structuur kunnen ze er niet lang verblijven. Ze kunnen daar alleen in hun voertuigen landen. Later is de verbinding hersteld. Deze kolonie - als we het zo mogen noemen - is wegens bepaalde geestelijke, wetenschappelijke en zelfs ook handelsbelangen wel blijven bestaan.

Dat zijn dus de hoge wezens van Venus en Mars, waarover men wel eens spreekt. We moeten dezen dus niet zien als aan het zonnestelsel eigene wezens. Dat deze kolonie eigenlijk niet in haar geheel is teruggekeerd kunnen we ook wel weer begrijpen, want ze hadden lange tijd reeds in dit zonnestelsel geleefd en het zou voor hen een zeer grote overgang zijn en zeer grote moeilijkheden geven om zich weer aan te passen binnen de aura van

een ander zonnestelsel. Dat speelde dus ook een rol.

Kan men de plaatsen in de Andes en Tibet op aarde vergelijken met de chakra van de mens?

Dat is een beetje moeilijk, omdat de chakra van de mens te maken hebben met de contacten tussen zijn astraal- en levenslichaam en het zenuwstelsel. Op deze plaatsen in de Andes en ook in de Himalaya waren op dat ogenblik de aardveld-verhoudingen zodanig (aardveld is dus een energievorm die weer met geestelijke waarden in verband staat), dat men daar gemakkelijker toegang kon krijgen a.h.w. tot bepaalde geestelijke waarden van de wereldziel,

Het vergelijken met een chakra is niet helemaal juist, omdat chakra's, zoals wij die bij de mens kennen, in het lichaam van de aarde eigenlijk niet voorkomen. De aarde heeft geen zenuwstelsel in de zin, waarin de mens het heeft; en de contacten met het astrale zijn dus veel diffuser en kunnen afwisselend op verschillende punten worden geprojecteerd. Er is geen vast punt. Maar de aarde heeft een eigen rotatie en een eigen beweging in ruimte (baanvorm plus totaal beweging met de zon) en hierdoor ontstaat er wat wij noemen: een veldverhouding. Bij deze veldverhouding treden bepaalde onregelmatigheden op. Sommige daarvan bestaan uit een lichte spreiding van het veld. U zoudt dus kunnen zeggen: de aardmagnetische krachtlijnen lopen wat verder uit elkaar. En deze punten, waarin die kleine afwijking zit, brengen dan de fijnere materie - laten we zo naar zeggen - a.h.w. tot verdichting. Normaal wordt die door dit veld gespreid en door bepaalde andere krachten. U kent het o.m. als zwaartekracht maar daar zit nog veel meer aan vast.

Deze fijne materie komt dichterbij en dat is eigenlijk het astraal, de echte aura (niet de lichamelijke, maar de levensaura) van de aarde. Als je dus op zo'n plaats bent, dan ben je in nauwer contact met de wereldziel en kunnen de waarden daarvan voor de mens, die er voor openstaat, die er harmonisch mee is, zich gemakkelijker uiten. Dat betekent weer dat je op die plaatsen gemakkelijker deel kunt hebben aan de communicatie tussen de aarde en andere krachten.

Bij de uitstorting van die krachten bij de Witte Broederschap zou de Witte Broederschap, neemt men aan, inwerken op de wereldziel. Maar we hebben als mens toch ook te maken met de Rode Adam. Is de instelling op de wereldgeest voor de mensheid bepalend of wordt er alleen maar op de wereldziel ingesteld?

De Witte Broederschap stelt zich bij haar plechtigheden drieledig in. Er wordt ingesteld op de wereldziel (de z.g. maan); er wordt ingesteld op de zon (de z.g. ster of ook wel het vierkant); en dan wordt er bij de z.g. rechthoek of het altaar ingesteld op de z.g. kosmos.

Bij de instelling op de kosmos komt de totale werking van God via de Rode Adam tot uiting plus de erkenning van de werkingen, die ten aanzien van de mensheid in de kosmos bestaan.

In het 2e vlak: de zonnieziel. Daar worden de krachtverhoudingen en daarmee dus de toekomstige mogelijkheden en ontwikkelingen voor de aarde

duidelijk en zal men de noodzaken van geestelijke en lichamelijke ontwikkelingen en het vinden van nieuwe harmonieën voor de mens ervaren, terwijl men gelijktijdig daaruit krachten put om in het geestelijke bewustzijn van de mens en in het totaal bovenbewustzijn (ook het bewustzijn van de wereldziel) actief te zijn, om daaraan bewust deel te nemen.

In het 3e deel is men harmonisch met de wereldziel en voorziet en erkent men de mogelijkheden van stoffelijk ingrijpen plus de geestelijke sleutels, die er nodig zijn om dit ingrijpen tot stand te brengen. Dat is dus eigenlijk een heel complexe opbouw als u dat zo bekijkt.

Dan krijgen we de coördinerende organen, waaruit de drie functies weer tot een eenheid, een handelwijze, worden herleid; en dat zijn oorspronkelijk 5 verschillende groepen. We noemen ze de z.g. kleine Raad en de grote Raad, die alle groepen omvatten en wat we zouden kunnen noemen: de comité's. Men noemt het ook wel de sferen, de werking der sferen. Deze groepen komen gezamenlijk tot het stellen van een bepaalde actie aan de hand van de erkenningen, die in de uitstorting van kracht zijn ervaren. Daaruit komt dus a.h.w. het plan van de Witte Broederschap voort. Terwijl uit de werkelijke kracht van het altaar de erkenning van de entiteiten komt, die ingrijpen. Je voelt dus wat de kosmos te zeggen heeft en je voelt ook wat God is. Je voelt aan wat er nodig is om de Rode Adam voor elke ziel kenbaar te maken, ook al ken je hem zelf nog niet helemaal.

In dit verband is het misschien wel aardig op te merken, dat bij de laatste uitstorting van kracht inderdaad wat we kunnen noemen sterrengestelen of groot-engelen zichtbaar zijn geworden. We moeten dus aannemen dat de beïnvloeding in het komende jaar (waarschijnlijk vooral in 1967) zeer sterk van buitenaardse en zelfs van buiten de zon komende zal zijn. Die invloed zal grotendeels geestelijk moeten zijn, omdat een direct stoffelijk ingrijpen voor die krachten alleen mogelijk is via de wereldziel en in harmonie met de zonneziel of de geest van de zon.

Wat zij dus niet zijn?

Wat zij kunnen zijn of niet kunnen zijn; en dit is niet bepaalbaar

Vrienden, aan het einde van de vraagstelling zullen we kort sluiten

Ik heb u geprobeerd duidelijk te maken, hoe complex eigenlijk het milieu is waarin u leeft. U heeft een vrije wil en die wordt door heel veel dingen bepaald. U heeft mogelijkheden. Die mogelijkheden zult u soms wel, soms niet gebruiken. Dat is niet alleen afhankelijk van uzelf, maar dat is ook weer afhankelijk van de omstandigheden. U heeft b.v. primair de mogelijkheid om wonderen te doen. Maar de mogelijkheid om het wonder waar te maken is niet alleen afhankelijk van uzelf en van wat er in u leeft, doch ook van de conditie die buiten u bestaat en deze wordt door de wereldziel mede bepaald. U kunt uw invloed binnen de totaliteit moeilijk veranderen en zeker niet, wanneer u zichzelf ziet als deel van de totale mensheid. Maar u kunt voor uzelf wel bepalen van welk standpunt uit u de taak vervult. U kunt dus uw beleven positief of negatief maken.

U heeft een persoonlijk vrij leven, omdat de waardering, die u aan het onvermijdelijke geeft van uzelf uitgaat en dus ook de beleving ervan en de betekenis daarvan voor u een geheel andere kan zijn. Binnen een vast systeem heeft u een zekere vrijheid, maar u moet wel begrijpen dat uw ontwikkeling u voor een groot gedeelte kan binden aan deze wereld. Zij is niet blijvend uw wereld; u kunt naar andere werelden gaan. Maar zolang u nog niet kunt loskomen van de fijnere materie, van de aura van deze aarde, kunt u in geestelijke sferen leven en toch behoren tot de aarde en zo de invloeden van de wereldziel ondergaan.

Al datgene, wat ik heb gezegd, slaat dus niet alleen op de mens die op aarde leeft, maar slaat voor een zeer groot gedeelte ook op vele geestelijke sferen; en daar moet u zeker de vormwerelden, zoals Zomerland bij rekenen. Die behoren werkelijk nog tot de aarde. Wie geestelijk bewust niet verder kan stijgen dan deze werelden, zal dus altijd op aarde terugkeren. Hij blijft gebonden aan de aarde en aan de daar zich afspelende ontwikkelingen. De mens, die bewust hoger stijgt, zal weliswaar zijn kringloop voortzetten, maar in deze kringloop is hij vrij geworden van de wereldziel en zal naar zijn eigen instelling en harmonie bepalen of hij, waar hij en in welke vorm of hoedanigheid hij zal incarneren, dus verder leven en streven. En dat is toch wel heel belangrijk.

Verder is het voor u toch ook wel goed te weten, hoe die invloeden van de wereldziel liggen.

Wat ik u heb gezegd over het spreken en luisteren van de wereld kan zeer belangrijk zijn om de periodiciteiten te begrijpen, die op een gegeven ogenblik ineens worden verstoord. Invloeden van buitenaf sluiten geen vooruit te zeggen invloeden in. Daar is menselijk gezien het onverwachte aan de gang. Alles, wat van de aarde zelf uitgaat, is voor de mens te leren; dat is dus wel te voorspellen. U kunt dus al datgene, wat van het aardritme in u bestaat, berekenen; daarmee kunt u rekening houden. U kunt echter de kosmische waarden, die op de aarde toestromen, nooit berekenen en u moogt dus nooit zeggen: Het aardritme is zo, nu zal het ook zo en zo gaan. U kunt wel zeggen: Indien ik mij op de aarde oriënteer, is het zeer waarschijnlijk dat ik deze tendens zal ontdekken. Er is hierop één uitzondering: Uw eigen energiecyclus, die gebonden is aan de aarde en vast ligt binnen het zonnestelsel, kan niet van buitenaf worden beïnvloed.

Als u nu weet, hoe de zaken eigenlijk staan, krijgt u misschien ook een ander inzicht in de belangrijkheid van uw eigen leven. Die ligt niet in de materie. De materie is alleen belangrijk, voor zover het de ervaring aangaat; en bij ervaring is het belangrijk, dat wij zoveel mogelijk harmonisch blijven met de wereldziel. Geestelijk gezien is het echter juist belangrijk, dat wij een overzicht gewinnen, waardoor wij kunnen vrijkomen van die wereldziel, ons kunnen bewegen binnen het terrein van de wereldziel, maar ook daarbuiten kunnen bestaan en zo ons eigen zijn, als deel van de totale mensheid op een meer kosmische wijze tot uiting kunnen brengen.

Als u dit alles hebt begrepen, dan moet u deze gegevens nu eens toepassen voor de verklaring van termen als Nirwana, kosmisch leven. Dan moet u dit

eens in praktijk brengen, als u wordt gesproken over de verschillende wortelrassen. U zult ontdekken, dat het allemaal klopt als een bus. Het is de verklaring, het is de aanvulling. En begrip te hebben voor dit eigenaardige wezen "de wereld", met de daarin wonende bezielende kracht, maakt het ook mogelijk om zo geestelijk en stoffelijk de harmonie met de wereld gemakkelijker te vinden.

U komt wat vrijer van de menselijke gebondenheid en gelijktijdig komt u tot de geestelijke beheerstheid, die nodig is om die menselijke gebondenheid te kunnen missen.

Ik hoop, vrienden, dat ik daarmee mag besluiten. Ik meen dat ik u allen voldoende te woord heb gestaan en ik geloof ook dat ik heel wat meer gezegd heb dan u op het ogenblik denkt.

Het is dus wel de moeite waard om er nog eens over na te denken en het eventueel een keer na te lezen.

Ik dank u voor uw aandacht en ik wens u allemaal nog een heel prettige avond.